

● לא כדאי לראות
★ לא חשוב לראות
★★ אפשר לראות
★★★ רצוי לראות
★★★★ חובה לראות

הולנע

סרטים חדשים

כוכב הדרום (חן, תל-אביב) צוות ע' שיר של כוכבים (ג'ורג' סגל, אורסר' דה אנדרס, אורסר' ווס) יוצאים עם הבמאי, סידני הירס, לחפש יהלום נדיר, לפי הוראותיו של דול ורן.
שיכורים בצמרת (ירון, תל-אביב) כל מיני שמות נשכחים כמו פסקל פטי,

לון והיידן ב"נימפונת"

קורט יוגנס, הנאי ז'רין, המופיעים עדיין בכל מיני קופרודוקציות נידחות, חבי רן יחד בקופרודוקציה צרפתית-גרמנית, ה' מספלת ביחסים בינלאומיים דרך חזרי ה' מיטות.
שכירי חרב (אסתר, תל-אביב) מה ש' פעם עשו האינדיאנים לקולנוע, עושים עכ' שיו כל מיני גזעים אחרים בפניות העולם. שכירי החרב הלכנים האמיצים נלחמים ב' סרט הנוכחי בקונגוליס פראיים, בסרטי פעולה בהשתתפות רוד פייזור.

סרטים אחרים

★ **צ'ה** (תל-אביב, תל-אביב) הבמאי האמריקאי פליישר אמנם ניסה להיות נאי מן לעובדות, אבל לא הוא ולא גיבורי יפה העיניים עומד שרף, אינם די גדולים כדי לתאר את דמותו הגדולה של צ'ה גוא-רה, על כן הסרט שלהם מורכב מאוסף פר'טים לא תמיד משכנעים, לא תמיד מעניינים.
ג'ק תאלאנס מצויין בתפקיד אסטרן.
★ **אני אוהב אותך**, ארנס ב. טוקלאס (נת, תל-אביב) שם הסרט מבר'סס על עוגת חשיש המצויה בספר הבי' שול של אלס ב. טוקלאס, יש בו גם יפה ומטורף (המתורגם גם לעברית יפה), העוסק באותה עוגת חשיש, אבל הרבה דברים מעניינים חוץ מזה אין שם. קומדיה לא די מעמיקה, לא די אכסורית על פיס'ס פלרס שאינו מוצא את מקומו לא בעולם הבורגני ולא בעולם ההיפי.
★ **נימפונת** (הוד, תל-אביב) אוסף מפורסם של כל הסטיות שבעולם, לסטים ול' סתם חובבי סטיות.

תיאטרון

★ **החלום האמריקני** (ב' צוותא) **אדוארד אלבי** אמנם יכול לזקוף לזכותו הצלחת מחזה כמי מפחד מוירג'יניה וולף ומערכון הרבה יותר מגובש כסיפור גן החיות, אך אין זאת אומרת כי כל מה שכתב לפני או אחרי כן, יכול וחיב ל' היותו מאותה גושפנק. **מותה של פסי סמית** הוא מערכון שלפי סיגנון כתיבתו, כאילו חובר בשנת האירוע (1937). הדבר הכמעט יחיד המצליח לרתק בהצגת מערכון

זה, בבימויו של נ'ק' **ניתאי**, עלידי שחקני האוהל ז'ל, הוא קולה המרתק של זמרת הבלוז הנפלאה, המושמעת חליפות ב' רקע. המערכון השני של אלבי, הנושא את שם הערב, אינו כמובן המחזה של ק'פטי, בו תולה אמאלה את אבאילה בארון, אך גם כאן הגבורים הם בני זוג אמריקני. טיפוסית בתוספת סבתאילה — אמה של אמא' לה. זוהי פארודיה אכסורית, הכתובה ב' רוח האכסור, המזמינה בימיו ומשחק קלי' לים; כמו — קולחים מן השרוול. מאמציהן של ה'ה שרון ודבורה ק'לדניץ לא הצליחה לשכנע כי לפנינו שתי דמויות אמ' ריקניות טיפוסות, ממש קלאסיות. פה ושם אפשר להסיק על פי המיוזגיה והדרכת ה' שחקנים, מה היה עושה צוות אחר, מתאים יותר, מן המערכון המשעשע.

★ **וורפונה** (הבימה) **מישא אשרוב** לוחץ בחוזקה בלתי משכנעת על מיתרי קולה, ומתאמץ לשכנע כי כסף ו' נשים הם מעייניו היחידים, בהצגה קרתנית שבים מנהלו האמנותי המיואב של התיאטר' רון הלאומי, **דויד ויליאמס**. הקומדיה של ב' **ג'ונסון**, שנכתבה לפני כ'369 ש'נה, עובדה משפה שירית לפרוזה עלידי **סטפן צווייג** לפני כ'40 שנה, אך אפילו התרגום הפיקחי והמשעשע של **עמוס קינן** לא הצליח לחלצה ממגוחיותה. עלי' לתה הקריוניות מתאימה למערכון ולא לה' צגה מלאה. **נסים עזיקרי** מנסה בכל כור'חו לא לגלוש לרמת הבימוי, ואילו **רפאל קרצ'קין** מצליח ללא מאמץ מרובה לגלם דמות מלוטשת של כילי זקן וערמומי, ה' תפאורה של **אדריאן וקס** (מאנגליה) ר' משהקו של נחום **בוכמן** מזכירים אופרה מאובקת.

הצגה חדשה

★ **גבירתי הנאוזה** (ת'אטרון גור' דיק) גיורא גודיק הוא אמרן פרטי; בלתי נתון; בעל כוונות טובות. הוא מעלה עתה מחדש (לאחר כ'5 שנים) את המחזה ה' מוסיקאלי, בו פתח את פניולתו התיאטרונת, גבירתי הנאוזה, המבוסס על מחזהו של **ג'ורג' ברנרד שאו** — פיגמליון. האמת ניתנת להיאמר כי בארץ אין מסורת של הצגות מוסיקאליות. אין כמעט אמנים היוד' עים לשחק, לשיר ולרקוד באותה מידה. הצגתו של גודיק איטית, בלתי מנרת ו' אינה מבריקה. אחראי להצגה כבמאי וכ' כוריאוגרף **קרנרד דיה**, שהסתמך על עבוד' דותיהם של יוצרי ההצגה המקורית. מה ש' הוא הצליח לרקוח היא הצגה הנראית כר' פרודוקציה דהוייה בביצועה של להקה פרוד' בינציאלית, צבת הרקודנים בינוני, הרקודניות אינן מצליחות להסתיי מעידות, והגברים שומטים לעיתים את הפרטנריות שלהם ללא כל נקיפות מצפון. הכוריאוגרפיה עצמה די' לה, חוזרת על עצמה ומשום כך נראים מס' פר' ריקודים ארוכים וחסרי-תוח. התזמורת (בניהולו המוסיקאלי של **יצחק גרציאני**) ובניצוחו של **הנרי ברנבלט** נשמעת עלובה למדי. מייצגים זאת במיוחד כלי ה' התזמורת כולה.

התפאורה, שצוירה במקור עלידי **אוליי בר סמית**, צומצמה וקוצצה למידים ה' דחוסים של בימת אלהמברה, הדבר ניכר היטב, מה גם שיש רושם כי לקראת חידוש חלקי תפאורה שונים הנראים מרופטים. תמו'נה אחת עושה רושם: הכוונה לסצינה שליד שדה מרוץ הסוסים באסקוט. מצטיינת בעי' קר בשל התלבבושות הסטגוניות (השחורות' לבנות) והכובעים של **סיסי ביטון**. ה' בסיס ליצירתו המקורית של שאו נשאר: פרופסור הנרי היגנס אוסף מן הרחוב מוכ'רת פרחים עלובה, מלמדה לזכר כהלכה ו' הופכה לליידי מן השררה. מיבנה המחזה, שנכתב עלידי **אלן ג'י דרנה**, מזכיר לא במעט מחזות מוסיקאליים אמריקאיים אח'רים, אך לפנינו עבודה של בעלי-מקצוע מ' עולה. המוסיקה של **פרדריק לאו** קצבית וטווסת, עם נופך שמאלץ אופראטי, ולא לחינם הפכו שירים רבים מתוכה לשלאגרים בינלאומיים.

התרגום של **דן אלמגור ושרגא פרידמן** חי ומשעשע, אם כי ניכר היטב שלא בנקל עלה בידיהם להתגבר על לימוד הוראת האנגלית (בעברית) למזכרת הפרחים. אין ספק שבאנגלית ההדבל בין שפת הפר'ס פפור המלוטש לבין שפת הרחוב בין ליה' דוליסל בולט ומשכנע יותר. את התפקיד

★ **המכתב האבוד** (תיאטר' רון עירוני, חיפה) **יון לוקה קרג'אלה**, המחזאי הרומני שנפטר לפני כ'57 שנה, חיבר קומדיה מאוד מאוד לוקאלית על תככים ומלחמת בחירות בעיירה רומנית טיפוסית. ביים אותה בחיפה **דויד אסריג**, מר' מניה, שהוא במאי הרבה יותר מעמיק ו' כבד מן הקומדיה שהופקדה בידיו, על כל פנים, זאת התוצאה. אסריג נעזר בצורה מכובדת בתפאורתו של הצייר הקבוע שלו, **יון פופסקו-אודרישטה** ובתאורה של **יחיאל אורנה**. אך אלו כהות מדי, חסי'רות צבעוניות וקלילות, הנחוצות כה לקר' מדיה. התרגום של **א. ב. יפה** ספרותי מדי, ובלתי משעשע. הבמאי התייחס בחר' דת קודש אל החומר הכתוב, לא קיצר ב' תלי הדיאלוגים הארוכים והמייגעים, דבר המכביד על הצופים לא במעט. משחקם של **יעקב ב'רסירא ויוסף באשי** מופרז ומעושה. **שמעון בר** לא משכנע, ואפילו הרגעים המשעשעים במשחקה הטכני של **ליאה קניג** אינם מצליחים להפיג את השיממון. הצד הנאה ביותר בהצגה היא הדרכת ההמונים. חלוקת תפקיד האורח ה' מבוסס לחמישה שחקנים הוא רעיון תיאטר' רלי מבריק ומשעשע. המסקנה הנובעת מן ההצגה היא, כי לכמאים שאינם שומעים עכ' רית אין למסור לבימוי דווקא קומדיות.

בידור

★ **רד אלינו לביקעה** (לה' קת פיקוד מרכז) אין ספק שלחיללים ה' שירים ולמילואימניקים, שיחזו בתוכנית החדשה של להקה צבאית זו, תיגרם הנאה,

המרכזי על הגברת הנאוזה הפקיד גודיק בידיה של **רבקה רז**. הגברת רז ניחוחת בתווי פנים מעניינים המזכירים לעיתים את זמרת האופרה מאריה קאלס, דבר זה מתח' זק לעיתים קרובות בשעה שהיא גולשת ל' זימרה אופראית. בקשר למשחקה ניתן ל'ק'בוע כי הינו חיצוני למדי, ממש כמעבר החד' מנערת רחוב לאשת סאלונים. יש לה שני קטעים חביבים: האחד שעה שהיא מתחננת ככלבלב לעונה, והשני, שעה שהיא לומדת לבטא כהלכה, בעזרת להבת נר. אה (באל'ף) והה (בהיא). מלבד זאת היא מבוגרת לתפי' קידה, ואינה מצליחה לשכנע כי לפנינו על' מה בת 21.

דבר זה מודגש במיוחד בהופעתו של **אידי גורליצקי**, הנראה צעיר מאד לעור' מתה. הופעתו של גורליצקי מצטיינת במור'

רז וגורליצקי ב"גבירתי הנאוזה"

סיקאליות רבה, הוא גם יודע להתגבר על דיאלוגים בקטעי הפרוזה המרובים, כשחקן בעל כישרון ונסיון. כל הופעתו והתנהגותו מזכירים יותר סטודנט נלהב מאשר פר'ס פפור מיושב. **אברהם מור** כאלפרד פ' דוליסל, אביה של ליהה, הצליח ליצור דמות משעשעת ומשכנעת של שייכר הולל. הוא גם הצטיין מאוד בביצוע הפיזיונום והמחור'ות. הצוות המישיני של המשתתפים בלתי משכנע. ההצגה מתמשכת יתר על המידה, מייגעת בחלקה, וניתן להגביר את קיצבה, ולקצר ממנה רגעים לא מעטים.

בעיקר בשל החיילות החינניות המשתתפות בה. **דני ליטאי** הצליח לאלף 12 חובב'ם צעירים, ולהפכם לצוות תתי מבדר. החומר קלוש מאוד. במיוחד המערכונים, מצילים במקצת את המצב מספר פיזיונום, וכמור' בן שבלי פארודיה אייפאשר, והפעם מדובר ב'פסטיבל' הסרט הטוב. הפארודיות על

אשרוב ב"וורפונה"

סיסי ומיקי-מאוס משעשעות למדי. אחת ה' משתתפות היא קומיקאית חנינית. בשטח ה' זימרה לא נאל כאן שום כוכב.

★ **קנפטה** (שזוארמה (התיאטרון העממי) הופעה עממית מאוד מאוד מאוד של **פזלי, שייקה וגברין**, המוכרים יותר כשלישיית הנשש החינור, הייתה הייתה, תזינו את העצם על האש! / חיום קצר, העם רעב והשחורמה מרובה! / ספור, מרקו! קדימה, עדואו אני פה, מאירו! עם בשרינו / שיפודינו / חומסונו / מני' דרינו / שקשוקותינו / צנוברינו / חמור' צינו / וממולאינו / ממולאינו! ממולאינו! / ממולאינו! / ישמחו הצדיקים / שירו שיר חדש / הללויה לשזוארמה / קנססה ל' שזוארמה. זה מה שהם שרים על פי מילי' של המחבר והבמאי שלהם, **ניסים אלדי** **ני** ומנגינה לא פחות דרורה של **יאיר רוזנבלום**, האחראי כמעט לכל הצד המור'סיקאלי, משום כך תמוה כי מלחין רציני כמו **נועם שרף**, הטרח לצורך הפארו'דיה הבאנאלית על מיצעד הפזמונים, לולא ציון שמו של שרף, לא היה איש מבחין על פי המוסיקה שלו, כי איננה משל רוז' בלום. גם לחסידים הנששים יסתבר כי ה' שלושה חוזרים על עצמם, לא כמעט בשל צוות היוצרים שעבד עימם בעבר.

★ **את ואני והמלחמה** (הקברט הסאטירי, מרתף קול' נוע פאריס, תל-אביב) נדמה כי ארבעת ה' מבצעים הצעירים צורכים חזרה כללית ולא ההצגה בפני קהל, וזאת בשל הבימוי המאוד ולידמיון ומעוף של **עריכה שביט**. ה' חומר של **הנרש לוי** (כמיוחד הפיזיו' נים) מצטיין פה ושם בעקיצות חביבות על חשבון המצב, בו אנו שקועים כצפרדע ב' ביצה. החיים ממשיכים, רבות מאלמנט' מלחמת ששת הימים מצאו להן בעלים חר'שים, המלחמה הקודמת נסתיימה לכאורה, לכן, עליאף התקחות חיציו של לוי, יש לבקר על חידוש התוכנית העשויה להו' כיר לרבים כי המלחמה הבאה היא בעצם המלחמה הקודמת, שטרם הסתיימה. צבע מיוחד, קברט מעולה, תזמורת המנגינות הבלתי שיגרתיות והלחיי בספנתר.

★ **קטשופ** (הקברט הסאטירי) **דויד לוי** ניצל באקרובטיות ראווה ל' שבח את הבימונת הזוערה, וביים חומר של אחיו **חנור**, בצורה ההולמת במה זוערה. **תיקי לוי, שמעון דביארי וקובי רכט**, הבינו בדיוק את דרישות המחבר והבמאי, ובצורה עסיסית ומשעשעת, מצ'ליהם הצליח ביעילות בישראל, בערבים ובמתחזים למיניהם, המנסים לפתור לשני הצדדים את בעיותיהם. זהו קטשופ מתוס'ס, שבמאמץ קטן נוסף היה מבחינה כי ל' יוצריו אכן יש דם ולא מיק עוכנייה.

★ **קירקס טוקיו** (באמרגנות ברמן-אור) מי שביקר פעם בקירקס יודע כי לתזמורת חלק גדול ומכריע בעיצוב ה' תוכנית כולה. התזמורת היפאנית המלחה קירקס איטלקי זה, המתהדר בשם בית' יסאן, היא תזמורת מועדוני לילה, חסרת כל "צבע" קירקסי. המספרים היפאניים (חזול, קראטה, והיאבוקטו טומו) בינוניים למדי, ואינם מתאימים לקירקס.